

# Urn, from DjInI

*Manuel de Pedrolo*

Translated from Catalan by Chico Paulics Bresler

[-Why did you come here?](#)

-We had nowhere else to go. We already knew Earth; we had passed near it more than once in the last millennium.

Mari trembled.

- All the ships that we called flying saucers...

- No, not all of them.

- And you had never landed?

- Never.

- Then why do it now? You wanted to colonise us, perhaps?

Urn raised his head, looking at her.

- Colonise? No, Mari, we were planetless. We came... we came as refugees.

"The first images were recorded more than five hundred million miles away, when the ship on duty was coming back from a patrol mission, and it was unable to get close to DjInI; the planet was a sphere of burning magma where no living creature could survive.

They were oblivious to what had happened, they would be so forever, but all the details led them to believe that an infinitesimally unlikely event, a failure in any of the atomic energy power plants, had led to a chain reaction. It was ironic that an accident of this kind had happened precisely in this world, where atomic fusion had never been used for war, since the inhabitants of DjInI hadn't fought for thousands of years. A [unique species](#), formed from the mixture of primitive animals, similar in most ways, that had sublimated their aggressive instincts to

construct a civilisation in which the stimuli wasn't riches or power, but rather the development of their creative abilities. A long tradition in that sense that culminated, eighteen centuries ago, in the rise of a new creature, an authentic mutant, whose molecular plasticity allowed it to choose its own physical shape with no more limitation than weight and volume. Through a relentless program, this faculty was spread so quickly that in twenty generations it was already shared by all the members of their society.

Just like human beings had capitalised on intelligence, which separated them from beasts, djlnls had taken a step that they believed wouldn't be the last, towards overcoming physical and mental limitations of the individual.

They couldn't leave their bodies, true, neither could they adopt shapes that would have supposed a physical contraction but, outside those cases, they were able to perform virtually any transformation, even those concerning sexual characteristics, although the change in sex brought with it, for unknown reasons, sterility.

A careful control of birth made the population stable, perfectly adapted to the environmental possibilities. That and the abolition of private property had eliminated all wealth-based inequalities and the only ones that remained, not interfering with any social aspect, were the personal capabilities of each individual. There were, still, envies and rivalries, originating from emotional antagonisms more than anything else, and even those rarely led to infractions, as a non-discriminatory civil training impeded citizens from committing violent acts; tensions were solved in [a civilised manner](#), on the basis of compromises that benefitted the community.

And then, that world where true coexistence, peace and the free development of one's individual abilities were possible, was destroyed because of an arithmetic miscalculation, a mechanical malfunction, or reckless oversight. Djlnl was a fiery body in front of which the five astronauts had to retreat without knowing what to do, where to go. At that moment, no other ship was on duty and they knew that they were their species' [only survivors](#)."

- And you came to Earth – Mari mumbled

- Yes, the only planet inhabited by a species similar to ours, in the hundred and twenty-three we had explored.

**Manuel de Pedrolo, *The Final Journey*, Edicions 62, 1978.**

*Manuel de Pedrolo* (l'Aranyó, 1918-Barcelona, 1990) was a writer of incorruptible principles throughout the Franco dictatorship and an isolated intellectual in a mean-spirited democracy. He has been one of the most widely-read Catalan writers since the end of the Civil War.

(Source: Open University of Catalonia, <https://lletra.uoc.edu/en/author/manuel-de-pedrolo/detall>)

# Urn, de Djlnl

*Manuel de Pedrolo*

## Original Text in Catalan

[—Per que vau venir?](#)

—No sabíem on anar. I la terra ja la coneixíem, ens hi havíem atansat més d'un cop durant els darrers mil anys.

La Mari mormolà:

—Totes aquestes naus que en diem platets voladors...

—No, totes no; algunes.

—I mai no havíeu aterrat?

—No, mai.

—I per que ho vau fer, aquesta vegada? Ens volíeu colonitzar, potser?

L'Urn separa el cap de les mans.

—Colonitzar? No, Mari; ens vam quedar sense mon. Veníem... veníem a refugiar-nos.

Les primeres imatges les van captar a més de cinc-cents milions de quilometres de distància, quan la nau de servei tornava d'una missió rutinària de patrulla, i a Djlnl ja no s'hi van poder atansar; el planeta era una massa incandescent en la qual no hauria pogut sobreviure cap forma de vida.

Ignoraven que havia succeït, ho ignorarien sempre, però tot els inclinava a creure que, per un d'aquests atzars estadísticament tan improbables, alguna falla en qualsevol de les centrals d'energia atòmica havia generat un procés en cadena. Era irònic que un accident d'aquesta mena hagués tingut lloc precisament en aquell mon, on mai no s'havia fet un us bèl·lic de la

fusió de l'àtom, car els habitants de Djlñl feia mil·lenaris que no guerrejaven. [Una raça única](#), formada per la barreja de les races primitives, poc diferenciades, havia anat sublimant els seus instints agressius per bastir una civilització en la qual l'estímul no eren les riqueses ni el poder, si no el desenvolupament de les potencialitats creadores de l'espècie. Una llarga tradició en aquest sentit havia culminat, divuit segles enrere, en l'aparició d'una criatura nova, un autèntic mutant, la plasticitat molecular del qual li permetia d'escollir la seva forma corporal sense altres limitacions que les de pes i volum. A través d'un programa implacable, s'havia afavorit amb tanta de mesura l'expressió d'aquests nous éssers que, al cap d'una vintena de generacions, aquella facultat ja era compartida per tots els membres de la comunitat.

De la mateixa manera que l'home s'havia fet amb la intel·ligència, que el diferenciava de la bèstia, els djlñls havien fet un pas, i confiaven que no seria el darrer, cap a la superació de les limitacions físiques i mentals de l'individu. No es podien desencarnar, ben cert, ni adoptar formes que haurien suposat una contracció física, però fora d'això els era permesa pràcticament qualsevol transformació, àdhuc la de les característiques

sexuals, si bé tot canvi de sexe es traduïa, per raons encara desconegudes, en esterilitat.

Un control prudent de la natalitat feia que la població romangués estable, perfectament adaptada a les possibilitats de l'ambient. Això i la desaparició de la propietat privada, havia anat eliminant totes les desigualtats basades en la riquesa i únicament subsistien, sense que tinguessin incidència social, les de les capacitats personals de cadascú. Hi havia encara, si, enveges i rivalitats provocades, més que res, per motius professionals i, en alguns casos, per antagonismes de tipus afectiu, però això ben rarament es traduïa en delictes, tota vegada que una formació cívica extrema i no discriminatòria privava els ciutadans de lliurar-se a actes de violència; les tensions se solien resoldre d'una [manera civilitzada](#), a base de compromisos i de superacions que, fet i fet, beneficiaven la comunitat.

I ara, aquell mon en el qual era possible una autèntica convivència i el lliure desenvolupament de les potencialitats de l'individu, havia deixat d'existir per culpa d'un error de càlcul, d'una badada o d'una avaria mecànica que ningú no va saber preveure. Djlñl era una massa de foc davant la qual els cinc astronautes van haver de retrocedir sense saber què fer, on anar. En aquells moments, cap més nau no estava de servei i sabien, doncs, que eren [els únics supervivents de la seva raça](#).

—I vau venir a la terra —mormolà la Mari.

—Sí. L'únic planeta habitat per una espècie semblant a la nostra entre  
els cent vint-i-tres que havíem explorat.

**Manuel de Pedrolo, *Trajecte Final*, Edicions 62, 1978.**